

EVAKUERINGEN.

Else Olsson f. Ruona berättar.

Jag kommer hem från skolan (jag var omkring 12 år). Mamma säger att dom vill ha hjälp med tolk till Betel, det har kommit finska evakuerade.

Jag skyndar dit. Där är fullt med folk, som håller på att få mat. Sedan ska dom badas. Då måste jag och några andra, som kan finska översätta.

Jag var chockad av vad jag såg, förtvivalde människor som fått lämna allt utom djuren, kossor och hästar + en hund. Så småningom utplacerades dom till tomma bagarstugor och torp. Eftersom min far hade bastu, så blev den välbesökt. Där kunde dom prata finska med mina föräldrar och ventilera sin situation.

Dessa evakuerade kom från Ranua. Hur långa sträckor dom hade gått med sina djur vet jag inte, men från Haparanda åkte dom tåg till Gammelstad. Därifrån gick dom till olika byar. Dom som skulle till Ersnäs blev eskorterade av Lasse Larsson, Sigvard Isaksson och Olle Olsson.

Dom var helt slut när dom kom till byn. En del kor kalvade efter vägen, så dom fick åka med slakteriets bil till sina respektive ägare.

Innan de evakuerade kom blev Bernhard Olsson och Ludvig Isaksson ombudda att kolla alla tomma hus, bagarstugor och ladugårdar. Det gällde att få plats för allt. Många bybor var väl inte så glada, men det var ett måste.

De evakuerade finnarna kom vid Mikaeli 1944 och återvände till Finland året därpå. Vad var och en hade att komma hem till är ovisst. Antagligen var det inte mycket. Men det var hemma.

